ANY II - NÚM. 77

14 D'OCTUBRE DE 1922

CATALVNYA SOCIAL

CENTRAL OBRERA REGIONAL BARCELONA

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

L'agricultura oficial

Una derrota i una lliçó

La llei d'ordinació Bancària disposà que en el Consell del Banc d'Espanya hi entrés un representant de l'Agricultura. L'acord ens sembla admirable.

El càrrec és electiu; i això també ens sembla bé. I és satisfactori que en la elecció del representant hi hagi hagut lluita, una lluita entre un candidat del Govern i un candidat de la *Confederació Nacional Catòlica-Agrària.*

Sense entrar en l'examen de la personalitat del primer (a qui no coneixem ni de referència), sabem que la del segon és sobressortint en el camp de l'agricultura i de l'agrarisme social catòlic. Dissortadament, caigué dit candidat. Les pressions del Ministeri de la Governació, els ressorts, ja tradicionals en matèria política, funcionaren amb tot el seu esplendor, i la veu de la veritable agricultura fou apagada i restà triomfant l'agricultnra *oficial*, montada a base d'organitzacions polítiques amb apariències agràries.

No ens sorprèn! Es la història de sempre. Tenen, efectivament, raó en queixar-se la C. N. C. A. i tots els qui de bona fe lluitaren en aquella batalla que amb tan trista glòria fou guanyada pel Govern; essent així que era el propi Govern qui havia de començar per garantitzar la legalitat de la mateixa!

Això ens ensenyarà a tots i ensenyarà a la C. N. C. A. a intensificar cada dia més la força social que la mateixa pot representar, fins a ofegar per la força dels fets aquest innoble caciquisme oficial, que no es limita a la política, sinó que crea Cambres Agrícoles, Comercials, Consells de Bancs, etc. al seu gust. I això ensenyarà també a la C. N. C. A. a posar cura especialíssima en la selecció de candidats i formació de candidatures, procurant que en les mateixes predominin els elements tècnics i no burocràtics, els veritables representants dels agricultors i no els advocats eloqüents, encastellats en una oficina de les de la pròpia Confederació.

Nosaltres lamentem ben sincerament, ben fondament, la caiguda de la candidatura pel Consell del Banc d'Espanya, perquè era tècnica, veritablement agrària. Però, còm podriem lamentar en els mateixos termes, per exemple, la caiguda de la candidatura de la pròpia C. N. C. A. per a la Junta d'Aranzels, en la candidatura de la qual la tècnica i el valor social agrari en són en part absents?

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Sobre si anem o no anem a Alhucemas s'ha armat una ballaruga d'afirmacions i negacions entre l'Alt Comisari i el Govern d'En Guerra, no pas gens edificant.

Per fi sembla que ha guanyat el ram del ball en Burguete, i anem a visitar al Krim. El primer pas s'ha dat sense encepegades. Ja estem a T'Mer. En Burguete creu que poc a poc anirem lluny. Massa lluny?...

Per ara és un fet l'ordre de repatriar uns 20.000 homes. Pocs son, pels que hi ha al Marroc, però per poc se comensen les coses.

Altra ballaruga s'ha armat al redós del R. D. autoritzant als oficials d'artilleria pe: oficiar d'enginyers industrials. Aquests han posat el crit al cel, i com que tenen raó per damunt de tot, l'opinió s'ha posat al costat seu amb tots els elements culturals al cap. Aquesta és una encepegada que pot fer caure a un ministre, el del Treball, i no era pas dels destinats al sacrifici en la propera crisi. Qui ja està comdemnat a sucumbir es En Montejo. Es un encert d'En Guerra. L'altre sentenciat a mort es En Bergamin, que ja fa llit de l'espant. En Pinies se salvarà de la degollina perquè el President del Consell te una debilitat pel fracasat Ministre de la Governació. Com que es tan poca cosa, políticament parlant!

Les Corts s'obriràn pel mes dels morts. Estaràn en caràcter les Corts. El Govern diu que hi portarà uns nous Pressupostos i molta matèria social. Tremolem!

El Tractat de Noruega es un fet i el d'Anglaterra quasi un altre. El d'Alemanya està enterrat. Ai dels caiguts!

El conflicte provocat a les regions hulleres pel segon dels dits Tractats s'ha arranjat pagant els plats trencats d'Astúries els contribuients de tot arreu. Mentres paguin i callin... Anglaterra ja està servida.

El de França ha sortit encara pitjor del que temíem. França s'en riu del Tractat. La principal exportació nostra, els vins, topa en arribar alli amb una sèrie d'obstacles que fan tornar bojos als infeliços exportadors. Quasi bé s'ho mereixen, per... infeliços. En canvi, les importacions que d'allí venen aquí passen com una seda. Són molt galans els espanyols que governen...

La caiguda dels marcs, que ara es compren a pés de paper brut, representa per a Espanya una pèrdua verament incalculable. No sabem donar el pèsam als jugadors. No el sentim!

Dels afers de Larraix, d'En Picasso, i altres consemblants, ja en parlarem un altre dia. No corren presa. Hi ha tela lallada per molt de temps...

Tenim aqui el Xa d'Anglaterra — ai — de Persia, que ens distreu de tot. Es tan... oriental el Xa!

ESPANYA ENFORA

Després d'angoixosos moments de vacilació per part dels turcs, s'ha arranjat a Mudània la primera part de la nova tragèdia d'Orient. L'acord està firmat.

Anglaterra ha tingut de cedir i tindrem els Turcs a la Tracia oriental, si bé la garantia de la llibertat dels Estrets quedarà fortamnet assegurada. Els grecs han sigut sacrificats per Anglaterra, a qui treien les castanyes del foc allà al Orient. Grècia pagarà les seves informalitats i ses ambicions desmesurades recollint-se en l'antiga petita llar nacional, si bé gloriosa com poques. Venizelos no hi ha pogut remeiar res.

El Tractat de Sevres està virtualment trencat i, per contracop, s'ha trencat també el de Washington sobre desarmaments navals. Bé s'ha posat el món per a desmuntar vaixells de guerra!

Altrament, abans que la pau oriental sigui un fet, hi ha molts trencacolls a vencer. El Soviets mobilitzen, i forts contingents segueixen els vells camins que menen al Bòsfor.

Aquesta pot ésser, tal volta, la raó fonamental, enc que amagada, de la *prudència* que malversa ara la Gran Bretanya. S'imposa la pau.

El Tractat de Neully és un altre paper mullat. La força de les realitats... Austria serà reconeguda. Seipel triomfa, però els aliats no cobraran.

Itàlia, lligada per vitals interesos a tos els pobles dels Balcans, no sap on girar-se per tal de sortir airosa de tans conflictes externs, mentre els interns que te a resoldre la lliguen de mans i peus. Els feixistes fan el que volen. Fa pocs dies s'apoderaren de Trent. Ara, 20.000 feixistes amenacen a Fiume per veure si poden fer fracassar el Tractat de Rapallo. Itàlia sofreix sovint catàstrofes com la de Falconera, a Spezzia, que ha ocasionat milers de víctimes.

Els estadistes anglesos han realitzat el projecte de l'Estat de Palestina, respecte del qual tantes reserves greus feren les altes entitats perjudicades i al cap de totes l'Església.

Ara s' estudiarà un Estatut com cal.

J.

El Sant Rosari

El simbolisme de les roses

La rosa és la més bella i la més exquisida de les flors. La qui té un perfum més delicat i una tonalitat més distinta. N'hi ha de blanques, de grogues i de purpurines. Totes es desclouen magníficament i omplen d'aromes el roserar.

Es d'una finor i dolcesa inefables. Safo, la immortal poetessa pagana, assegurava que, si Júpiter hagués volgut donar Regina a les flors, hauria escollit la Rosa perxò com és "ornament de la terra." Les Sagrades Escriptures expressen, sota el simbolisme de la Rosa, les idees més elevades. Cal dir només que Salomó, el savi per excelència, comparà la Eterna Sabiduria del Paradís a la rosa que es desclou vora els camins de Jericó i a la galania dels roserars vora la corrent de les aigües.

Dante Allighieri, el gran poeta vident dels darrers segles, en voler salmejar la esplendidesa del Cel, sols sap comparar-lo a una rosa immensa... No és, doncs, meravella que la poesia cristiana, abstreient de la rosa tota sentor de sensualitat i considerant-la en el seu deix de bellesa innata, l'hagi comparada amb la més formosa de totes les criatures: la Immaculada Maria. I que la Regina de les Verges hagi volgut ésser personificada amb la més excellent i encisera de les flors: la Rosa. Aquesta neix, singularment, d'una planta espinosa i salvatge així com la mística Rosa del verger celestial brotà miraculosament de la planta ruda de la humanitat, apartada de Déu.

Heus aquí perquè la més plaent de les devocions a Maria és la del Santíssim Rosari. Ell abraça tot l'historial de la nostra Redempció, ell estotja el més ric tresor dels misteris sacrossants, ell conté el substanciós memorial de fets més culminants de l'Home Déu en els quals prengué part activa la Verge Mare. Cada un d'aquests misteris és una mística rosa del jardí frondós i espiritual de la Església. Té *tres* parts "com triple és la manifestació de la vida en el Ser etern i infinit". Cada part té *cinc* misteris, record perdurable de les cinc llagues de Jesús Crucificat, i en cada misteri hi ha *deu* Ave-Maries, com deu són els preceptes que cal seguir per anar al Cel. El Rosari enter consta de *cent cinquanta* Déu-vos-salves com cent cinquanta eren els salms amb els quals en l'antiga Llei, el poble hebreu llaor donava a Jehovà.

Es també la més excellent de les devocions. Comença amb el senyal de la Creu, talment com tots els actes de la vida sobrenatural del cristià, perxò com la Creu deixà d'ésser un signe d'ignomínia d'ençà que el místic Roser hi estengué les seves branques i en elles floriren les cinc roses vermelles de les cinc llagues de Jesús Crucificat. En ell es glorifica al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant com sia que les tres Divines persones cooperaren a la meravella de la Redempció i sublimació de la Humanitat. En els misteris de Goig es commemora la puresa immaculada de Maria i la seva divina Maternitat. Són escenes suaus i candoroses, riques de perfum com un brotada primerenca. Per això la pietat dels fidels les ha simbolitzades amb les roses blanques. — En els misteris de Dolor hom va considerant el procés cruent del Sacrifici de l'Home-Déu, que finí amb la mort de Jesús en Creu al peu de la qual estava Maria, Mare de Jesús. La poètica fervor cristiana ha designat com emblema dels misteris de Dolor les roses vermelles, color de sang. — Els misteris de glòria són el triomf i exaltació de Jesús, representant de tota la Humanitat, i l'Assumpció i Coronament de la seva Mare, la Verge santíssima, com a Senyora i Regina de la terra i dels Cels. Per això la roses color d'or, figura de reialesa, estan consagrades als misteris gloriosos.

Cada dena del Rosari té un Parenostre, deu Ave-Maries i un Glòria. El Parenostre és la pregària dictada per el mateix Jesucrist per tal que ella tingui una eficàcia infalible. La salutació de l'Ave Maria fou composta per L'Arcangel sant Gabriel en portar a la donzella nazaretana el Missatge de l'Altíssim, anunciant-li que seria Mare del Fill de Déu. El *Glòria Patri*, és el càntic dels Querubins a dalt el Cel.

El Rosari és la devoció nostra. El poble català, fisiològicament i etnològica és l'enamorat de les roses. Per un alt sentit de cultura, d'estètica peculiar, la rosa és, tradicionalment, una flor *nostra*. Tots temps la Festa del nostre Patró, el glo-

riós Sant Jordi, ha sigut embaumada de roses. Antigament, en la Audiència, i avui en el Palau de la Generalitat de Catalunya, els assistents a la Missa del Sant, són obsequiats amb un pomell de roses, i es verifica, en tal diada, una típica "Fira de Roses." En la Festivitat de nostra excelsa Patrona, la Verge de Montserrat, la primera paraula que brolla dels nostres llavis, en lloança a la Verge, és la de dir-li Rosa: "Rosa d'abril, Morena de la serra;" i quan volem ponderar la seva bellesa inefable, no se'ns acut cap altra idea ni expressió que sobre l'esclat d'aquesta flor. I havem de dir-li: "Puix floriu com una Rosa en el Cor del Principat."

El nostre poble, enamorat com és de les roses, havia d'ésser, naturalment, el poble devot del santíssim Rosari. I així ha sigut, efectivament. Un dels nostres filòsofs, En Balmes, el resava diariament tot enter. Un dels nostres poetes també prevere, Mn. Verdaguer, en composava un *dietari de pensaments* en el seu "Roser de tot l'any." Un dels nostres Prelats i Patriarques, l'Illm. Torras i Bages, en feia una apologia consumada en la seva Obra: "El Rosari i sa mística filosofia." I com sia que és una devoció d'ella mateixa eminetment popular, el poble català l'adoptà espontàniament com cosa pròpia. En Valeri Serra i Boldú, en el seu interessantíssim "Llibre Popular del Rosari" (folk-lore del Roser) pot afirmar, amb llegítim orgull, que "Catalunya, pagada d'ésser breçol del Rosari, plantà i escampà rosers en abundància." "Remembrant, diu ell, fets de la història pàtria, estudiant els bells costums dels nostres pobles i de qualsevol ordre que sien les indagacions sobre el passat, es veu que el Roser tot ho embaumava. Examineu dibuixos, pintures, papers, llibres i objectes plàstics, tots us parlaran de l'amor de Catalunya al Rosari. Busqueu en cada Església l'altar del Roser i trobareu que és el més historiat, el més pompós, el qui revela més amorosa cura."

Cap país com Catalunya té el poètic costum, en alguns dels seus pobles, de beneir roses amb pròpia benedicció i repartir-les en les festes del Roser. Cap país té establertes "Festes de la Rosa" i tantes "Confraries del Roser;" tantes processons de "cap de mes" en tots els pobles, ni té tantes famílies que resin, diariament, al matí i al vespre, el santíssim Rosari. Finalment, cap país com el nostre pot mostrar als peregrins una ofrena, tan rica i tan devota, a la Verge com la que estotja la nostra Muntanya Santa de Montserrat: un magnífic "ROSARI MONUMENTAL."

PERE GINEBRA, *Pvre.*

◆◆

L'elecció de l'ofici

Qui diu elecció d'ofici, diu elecció de carrera, de professió, etc.

L'Institut d'Orientació professional ha vingut a bona hora per ajudar, en certa manera científicament, a les famílies que es troben en el cas de tenir que aconsellar als seus membres joves l'elecció d'una professió per a guanyar-se la vida.

Es a la tardor quan les famílies solen tractar d'aqueixos vitals assumptes, i per això van a elles dedicades aquestes ratlles.

Les carreres literàries, i àdhuc les científiques, han vingut molt a menys. Avui en dia guanya més un peó manobre que un advocat ordinari. Els sous de jutges, magistrats, empleats d'Hisenda, escrivents, etc., no basten a cobrir llurs respectives despeses. Aquestes carreres costen llargs anys i diners. Solament una vocació dedicada a l'estudi i una afició ben demostrada envers elles pot excusar l'empendre-les.

Els anomenats Bells Oficis obren un camp vastíssim a les aficions i activitats del nostre jovent més ilustrat i coratjós.

El camp industrial és encara més vast i ple de promeses per a la joventut ardida lliure de prejudicis de classe i qué esguarda serenament el pervindre.

El camp comercial és més gran que tots plegats, però no és bo per a tothom, com sembla que pensa la gent segons la facilitat i el daler amb que s'hi aboca una joventut poc orientada que en ell s'hi perd o viu una vida misèrrima i poc noble...

Aquesta equivocació la paga cara un sens fi de nois que al comerç s'embruteixen perquè no nasqueren per a viure en ell. Cal tenir-hi vocació i aptitud. Demés, moltíssims rams del comerç s'han fet per a les dones i no pels joves.

Però el camp millor de tots, el verdader camp per als homes forts, de posició humil, és l'agrícola, tan avorrit avui dia malauradament.

Pensin bé les famílies en l'elecció professional dels seus membres, que elles i el món del treball sofreixen per les males conseqüències dels infinits disbarats que es fan en aqueixa vital matèria.

El punt central de la qüestió sindicalista

El moll de l'òs, d'aquest òs tant dur de rosegar, del sindicalisme, que està desencadenant entre nostres obrers una guerra civil mortífera i enconada — un dels més recents esclats de la qual ha estat la topada sagnant entre individus de l'Unic i del Lliure als encontorns de la fàbrica de vidre Oliver, topada que produirà nova sang encara, segons les amenaces públicament impreses que acabem de llegir — és la qüestió de la sindicació forçosa, s'entén forçosa no pas per llei o decret del Poder públic; forçosa segons ordre despòtica de cada Sindicat, apoiada en el expressius *arguments* que tot hom sab.

Els Sindicats que tots coneixem han pretès, i conseguit de debò, mitjançant els anomenats *procediments*, que tots els treballadors de cada ofici, sense consentir excepció, cotitzessin al Sindicat, vulgues no vulgues, de grat o per força, plaguin o no plaguin les idees, principis, finalitats, llenguatge i procediments del Sindicat de que's tracti.

Ultra ésser aquesta pretensió de fer associar per la violència la negació més rodona de la llibertat i de la justicia i de la dignitat de persona humana; ultra ésser aquesta la causa de la major part de les coaccions i amenaces, de moltíssims conflictes i de la quasi totalitat dels atemptats socials de que han estat víctimes obrers mateixos; ultra de tot això, representa una equivocació tremenda.

Georges Sorel mateix, que davant de la noticia d'algunes Trades Unions angleses (no totes) que, baix amenaça de vaga, obliguen a inscriure's i cotizar a tots els treballadors del ram, no gosa pronunciar-se, i diu que això s'ha de deixar a les circumstàncies de cada país i de cada ofici. Pel seu compte, afegeix que ell creu que un Sindicat que tendeixi a absorvir la totalitat dels cens professional perdrà força revolucionaria, perquè s'incorporarà elements retardataris, reformistes i pacífics, que enfrenaràn l'acció combativa. Dit en altres termes, significa que els obrers d'opinió contraria fets sindicar per força naturalment influiràn en detriment del Sindicat. Es, aquí ho hem vist, la història del Sindicat Unic, i serà la dels que l'imitin.

Molt s'ha dit i s'ha escrit que l'Església apoia la sindicació obrera; molt s'han retret els exemples gloriosos del sindicalisme catòlic d'Itàlia, Bèlgica, Alemanya, França i Holanda, encoratjats i fins organitzats per les respectives autoritats eclesiàstiques, preconitzats per tots el tractadistes, professors i sociòlegs catòlics — els quals jo voldria que vinguessin a Barcelona i consideressin els fruits que dona en el terrer nostre la planta sindicalista en ses varietats diverses: roja, lliure i catòlica.

Per una part, mirant d'una banda els 750 obrers (dic setcents cinquanta) morts en assassinats, ferits o agredits en *deu anys* d'atemptats *solsament a la capital de Catalunya* per causa del sindicalisme (Estadística d'en Miquel Sastre, pàgs. 192 i 193), i fundant-me d'altre banda en el principi *in dubiis libertas*, com que no's tracta de cap dogma de fe definit per l'Església, estic en el meu perfecte dret de no creure en el sindicalisme. I de creure que de la sobirana Enciclica *Rerum Novarum*, carta magna social dictada per Lleó XIII, no s'en despren pas ni el consell ni l'aprobació d'un règim d'*organització social*, que, al menys a nostra terra, ço que en definitiva *organitza* són les comitives del enterraments. Això ho provarem un altre dia. I en quant a l'exemple del sindicalisme catòlic extranger, també ho estudiarem, si Déu vol.

Dic tot això avui per a posar bé de relleu una cosa: que bo i essent tant gran la importància que s'ha donat al sindicalisme catòlic, malgrat ésser tants els prelats i els escriptors catòlics que han ponderat les excellencies del societarisme, sempre, sempre, amb unanimitat constant i remarcable s'ha posat al sindicalisme la condició *essencial* de que havia d'ésser *lliure* i *voluntari*. I no pot ésser d'altre la doctrina d'aquells, perquè si no posessin aquesta condició per endevant ja no estarien dintre de la doctrina i l'esperit de l'Església i del cristianisme. Es consubstancial a la teoria del sindicalisme obrer catòlic la llibertat de sindicar-se o no. Segons alguns autors, l'Estat podria fer obligatòria la inscripció professional, però l'escullir Sindicat és un dret inaliénable de l'individu.

La escola de cristianisme social més sindicatòfila, boi proclamant encarniçadament el

dret dels obrers a sindicar-se, regoneix, des del moment que declara voluntari l'exercici d'aquest dret, el dret també a no sindicar-se. I no's pot dir altre cosa sense deixar d'ésser cristià, almenys en l'esperit. Perquè obligar a un obrer —que no es una màquina ni un irracional, sinó un home, una persona, un ciutadà—, a entrar, vulgui o no vulgui, a una associació contra la seva voluntat, es cometre un atropell a la dignitat humana, una injuria al dret natural d'independència, una agressió violenta contra la seva consciència, i això cap catòlic ho pot cometre, aprovar ni consentir.

R. RUCABADO.

ELS MALS DEL JOC

El Bisbe de Barcelona a sos fidels diocesans

(Acabament)

El joc devant les Lleis

"Era molt rigorosa la llegislació romana sobre el particular, per la qual eren prohibits els jocs d'atzar adhuc en cases particulars, denegant-se als que proporcionaven sa casa per dit objecte reparació legal per injúria i colps i l'acció de furt contra els que haguessin ells admés a jugar; disposició que trobem copiada a les Partides d'Anfos el Savi (1) ordenant, oi més, que el vençut o que ha perdut, o el seu hereu, o el seu pare, o el magistrat de la ciutat, o a manca d'ells el fisc pogués reclamar el perdut, no sols del vencedor i sos hereus, sino també dels seus mateixos pares, sense que obstés la prescripció menor de cinquanta anys, i imposant la pena de presó o cadena al que compellís a un altre a jugar (2). També es prohibiren severíssimament aitals jocs als eclesiàstics, no sols per les lleis canòniques sino també per les civils (3). A Espanya des dels temps remots han anat els llegisladors prohibint baix penes més o menys riguroses els jocs de sort, atzar i envit, segóns és de veure a la Novíssima Recopilació (4), en el codi penal de l'any 1822 (5), en el de 1848 (6), en el reformat par Reial Decret de 30 de juny de 1850 (7) i en el vigent de 1870, art. 594 i 358, al peu del qual un ilustre jurisconsult posa el següent comentari: "Entre els elements de corrupció que més desastroses conseqüències produeixen al si de la societat, cap tant trascendental i de resultats tant funestos com els jocs de sort, envit o atzar, perquè no sols afecten a la fortuna i comprometen la pau i la ventura de les famílies sino que relaxen els costúms, perverteixen i extravien els més nobles instints i són el focus immunde d'on surten la gran part dels odis i crims que taquen desgraciadament els anals de totes les èpoques. No és, doncs, d'extranyar, que totes les llegislacions penals hagin considerat com a delicte semblant classe de jocs." Finalment, per la fiscalia del Tribunal Suprem s'han expedit varies circulars, en les quals hom excita a la persecució del joc, llegint-se a la de 17 d'abril de 1888 les següentes paraules: "Una de les passions més vives de l'home, i d'influència més perniciosa en els costums, és el joc, origen de molts i greus delictes contra les persones i la propietat. Apart de que aquest vici, tenaç com cap altre, relaxa els hàbits de la vida laboriosa i tranquila, i precipita a la miseria innumerables famílies, que sols en el treball lliuren sos mitjans d'existència, llença als maltractats per la fortuna en el camí de la desesperació, i per aqueixa pendent relliscosa, es fàcil esllevissar-se i arrivar fins al crim."

"Atés, doncs, ço que hem dit, no és d'estranyar que els Pares de l'Església consideressin com una espècie d'usura o més aviat un furt prohibit pel setè manament del Decàleg la ganància dels jocs d'atzar, ni que molts canonistes opinin que s'ha de restituir als pobres o esmerçar en obres pies ço que es guanyat en jocs prohibits. Més, mal-

grat l'estigma de reprovació imprès en la legislació universal i en diverses obres d'eminents escriptors contra la vil i perniciosa passió del joc, aquesta malaltia moral s'és desenrotllada amb una intensitat espaventosa; lo qual s'ha d'atribuir a l'embotament, creixent cada dia, del sentit moral, i a la falta de zel i vigilància dels funcionaris públics encarregats de la persecució de tant trascendental i execrable delicte, les excessives toleràncies del qual donen peu a sospites i judicis que cedeixen en descrèdit i desprestigi de l'autoritat que exerceixen. Els jugadors són mals cristians i mals ciutadans; mals cristians perquè trenquen el Decàleg, i mal ciutadans, perquè infringeixen la llei de l'Estat, més els indicats funcionaris poden, oi més de còmplices i prevaricadors, ésser de vegades, reus del delicte de soborn."

Paternal exhortació

"Per tant, caríssims fills nostres, per vostres interessos espirituals i temporals **més importants,** per la salvació de vostra ànima, **de vostra tranquilitat interior,** de vostre enteniment, de vostra salut, de vostra fortuna, de vostre honor i de vostra vida, i per l'amor, la pau, l'esplendor i el benestar de vostra família, us exhortem en el Senyor, i us preguem amb la major voluntat, que us aparteu de les taules i timbes dels jocs de sort i atzar, que són una calamitat pública i de la companyia dels jugadors, el vici dels quals és un virus que no tarda a infiltrar-se com verí i infeccionar com una pesta el cor dels que tenen la desgràcia d'alternar amb ells."

Amb l'anterior paràgraf, i després de beneir a sos amats diocesans acaba l'insigne Bisbe sa hermosa Pastoral que sembla escrita per a les presents circumstàncies. Des de llavors, a la irreligió i impietat que s'avencen, ha seguit, bo i creixent, el vici del joc, aguditzat i intensificat després de la catàstrofe europea de la gran guerra, causant espaventosa desmoralització i essent origen de lamentables ruïnes.

Els explotadors de tan reprovable vici invoquen a favor d'ells la llibertat dels temps moderns, i pretenen donar-li carta de naturalesa en els costums, a títol de que és un esplai inevitable de les grans ciutats cosmopolites.

El mal exemple està ja donat i corre de dalt a baix; i es repeteixen amb aterradora freqüència els suicidis i els robatoris, estafades i desfalcs, amb l'objecte de cercar en el joc, amb diners no propis, una fortuna sempre somniada.

No permeti Déu que sucumbeixi, víctima de sos errors i desvaris, aqueixa fràgil i **orgullosa criatura,** que el Senyor va plasmar per a la seva Glòria.

Les passions humanes no s'endeguen i dirigeixen per la sola llibertat, ben entesa, sinó per la recta raó que regula l'ús d'aquesta, i la gràcia divina que inicia, sosté i eleva l'home redimit per Crist.

Treballem, Venerables Germans i Estimats Fills, amb esforç i ardiment per a afiançar i consolidar el nostre estat social cristià.

Avivem l'esperit de nostra fe; floreixin en nosaltres les virtuts domèstiques i socials que feren gran i pròsper el nostre poble treballador i auster; i posada nostra confiança en Déu, autor de tot bé, aconseguirem amb el benestar temporal la salvació eterna de l'ànima, que concedeix generosament el Senyor als que el serveixen amb fidelitat pels camins de l'amor i de la justícia.

Per a que així sigui, i en penyora de nostre paternal afecte, a tots, de cor, enviem nostra pastoral benedicció, en el nom del ✠ Pare, del ✠ Fill i de ✠ l'Esperit Sant. Amén.

Data a Olot, Festa del Naixement de la Santíssima Verge, vuit de setembre de mil nou cents vintidós.

† RAMON, *Bisbe de Barcelona.*

---

(1) Partida 7.ª, tít. 14, llei 6.
(2) Lleis del Codi i del Digest, tít. de aleatoribus.
(3) Can. 41 i 42 Apostolorum, cap. Episcopus 1, dist. 35. c. Clerici officia 15 de vita et honest. Cleric. Conc. Trid. sess. 22, c. 1 de ref., Concilium Burdigal. II, Conc. Mediolan I, part. 2, tít. de armis, ludis, etc., Authent. Interdicimus Cod. de Episcopis et clericis. Llei 34, tít. 6, Partida I. Synod. Gerund. lib. 3 tít. 1, cap. 4.
(4) Llib. 12, tít. 25.
(5) Arts. 767 i 768.
(6) Art. 260
(7) Arts. 267 i 268.

◆◆

COMENTARIS

Els amics de la fosca

Dissortadament els que obren malament tenen més imitadors que els que obren bé. La gent fa les coses que veu fer sense esbrinar si són bones o dolentes. Preguntareu a una noia perquè fas tal cosa? I us respondrà: perquè també ho fa la meva amiga o la meva veïna. Es aquesta una raó? Segurament si preguntessim a aqueixes noies que parlen amb el seu promès en un carrer ben fosc i solitari, us dirien que són moltes que ho fan. Es a dir que si no hi hagués ningú que ho fes, elles també ho farien. Veieu quina lògica tan poc convincent!

Es ben trist que les noies pensin tan poc. No veieu que la gent que us vegi festejant en un carrer solitari per bones que sigueu no us tindrà en gaire bon concepte! Us penseu que us estima l'home que compromet la vostra reputació? Heu oblidat que no n'hi ha prou que sigueu bones, sinó que cal que també ho sembleu? No us fieu mai dels que no volen estimar-vos a la llum del dia. Els que cerquen les ombres de la nit és que us tenen com un passatemps, com una jeguina.

Un jove bo i espiritual que estimi noblement, no voldrà que ningú pugui sospitar de la honestitat de la que ha d'ésser la seva muller. Els que han estimat amb més noblesa, són els que han defensat amb més ardidesa i entusiasme l'honor de la seva dama. Un home que us exposa a les murmuracions de la gent, ja podeu assegurar que no us estima. Adhuc els homes més despreocupats, volen que sigui ben pura la seva esposa, car saben que el seu honor va lligat amb l'honor de la seva dona: no cerqueu, doncs, la fosca per estimar-vos, sinó la llum del dia. Hem de tenir en compte que hi ha dues menes d'homes: uns que cerquen muller per estimar-la i uns altres que fingeixen amor per passar el temps i per fins innobles. Aparteu-vos d'aquests darrers. Un jove que no us respecta és que no us estima. Direu que estima les flors el que cull una rosa i la desfulla?

Certament que es difícil coneixer la perversitat d'un jove car molts que tenen el cor corromput es presenten revestits amb pell d'ovella i són hàbils i astuts per amagar llurs intencions. Però en el tracte i en les paraules els coneixereu aviat. Cal que us treieu la bena dels ulls i que sapigueu veure els perills que us volten. Si us aparta de la companyia de la gent poseu-vos a l'aguait. Mireu que si els doneu massa llibertat després es riuran de vosaltres. Hi ha joves que són una mena de feres famolenques, que van a l'encalç de les seves víctimes, i un cop estan saciats les deixen trossejades en mig del camí. Les feres del bosc són enemics francs, però les de la ciutat no. Tenen prou astucia per amagar les dents i les urpes. Contra aquests perills cal molta reflexió i molta prudència. Si en mig del món, si a la llum del dia, hi ha tantes ànimes que es perden, no teniu por, vosaltres, pobres criatures, en la fosquetat d'un carrer solitari?

Cal també fer desapareixer aquest vici importat d'altres terres, d'anar pel carrer agafats de la mà o bé del braç.

Ja sabeu si el jove que us estreny la mà o bé es repenja al vostre braç, es casarà amb vosaltres? I si us deixa, us voldrà cap jove bo i noble, si us ha vist passar pel carrer del braç d'un promès o bé us ha trobat parlant en mig d'una gran fosquetat? Mireu, germanes meves, que la murmuració us pot fer molt de mal. El món no podrà admirar les vostres virtuts, però us farà retret dels vostres pecats. Cal, doncs, allunyar tota sospita i evitar que la gent pugui dir mal de vosaltres.

El tresor més gran d'una dona, és la honestitat. Si perdeu aquest tresor no podreu mai més recuperar-lo. La societat perdona l'home llicenciós, però per la dona no hi ha perdó. Es el mateix que si caigués en un avenc insondable, del qual no sortirà mai més. Caminem, doncs, a poc a poc, i assegurem-nos si la terra que trepitgem és ferma. Per damunt de tot salvem el nostre esperit. Una dona espiritual val molt més que una dona material, per formosa i gentil que aquesta sigui.

Si algú se sent captivat per les nostres gràcies i ens demana per esposa, volguem arribar al matrimoni pel camí de la virtut. Tots els altres camins són perillosos. Si hem sabut mantenir-nos dignes i demostrar que som honestes, serem més estimades, no ho dubteu, que si haguessim permés una familiaritat que no escau a les donzelles.

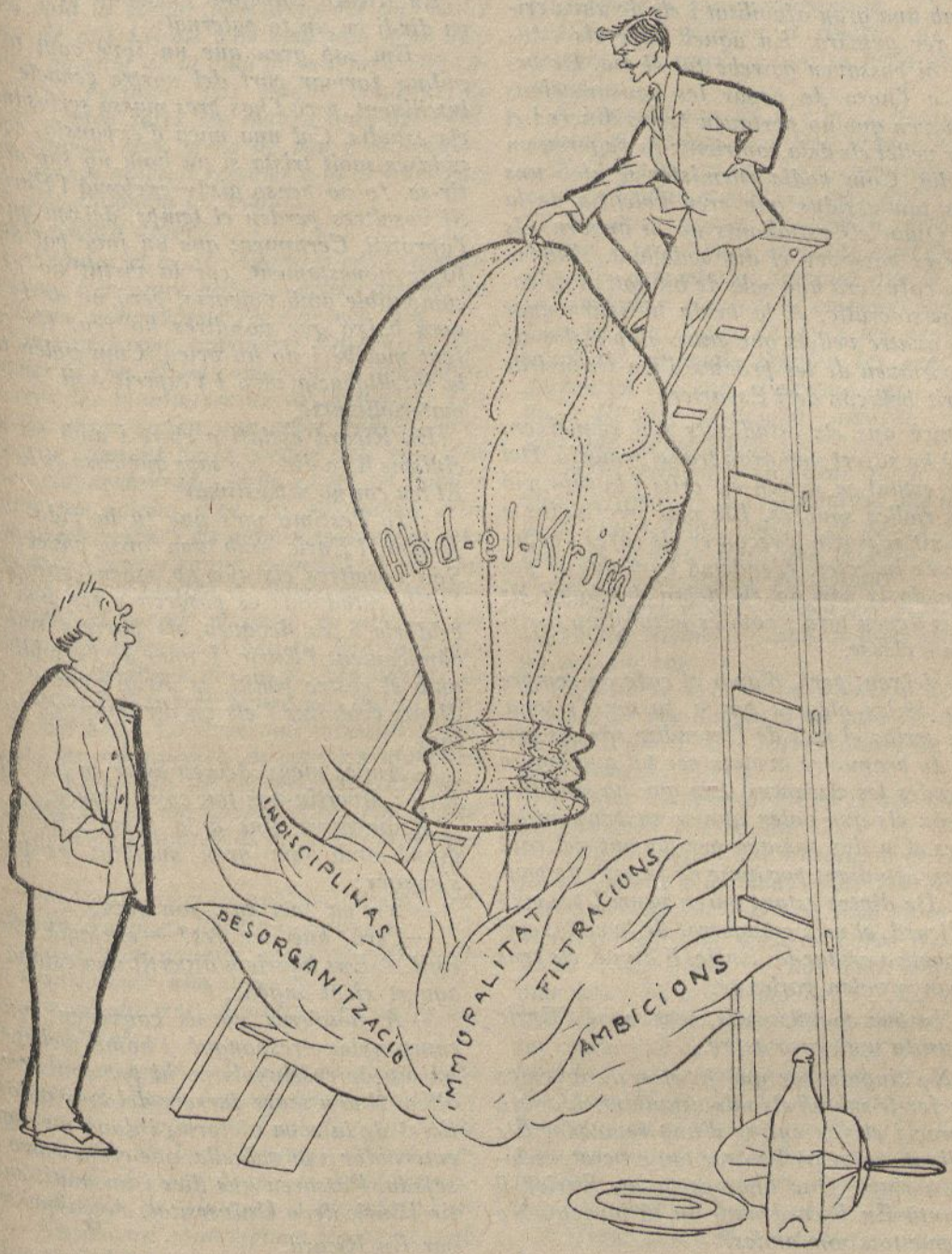
MARÍA BONSHOMS

◆◆

Res hi ha més repugnant que això que se'n diu una majoria: perquè es compon d'uns quants capitosts de força, que hi cerquen llurs conveniències, dels febles que s'hi deixen assimilar i de la massa que va seguint sense saber poc ni molt de què es tracta.

Hi ha molta gent que es pensa entendre tot allò que aprèn.

Les conseqüències dels nostres pecats

— Que és estrany! Aquesta bomba no es vol desinflar.
— Naturalment, home. Com vols que es desinfli amb un foc tan abrandat.

Els que saben estimar la vida

En sortir de classe, els estudiants més esbogerrats, es reunien al cafè de les tres portes. L'amo de l'establiment, un senyor vell i xacrós però molt amic de la joventut, els rebia amb una gran afabilitat i els deixava cridar i fer gatzara. En aquell cafè els estudiants hi passaven gairebé tot el dia. De vegades a l'hora de pagar les consumacions s'adonaven que no portaven prous diners i el senyor vellet els deia somrient: ja pagareu un altre dia. Com podia enemistar-se amb uns clients tan assidus que eren l'alegria de la casa! Quan els estudiants no hi anaven, els cambrers passaven el dia badallant. Allò no era un cafè: era una sala de biblioteca de casino aristocràtic. A la tarda hi solien anar tres o quatre vellets que entre glop i glop de cafè parlaven de les proeses d'En Prim i de l'esperit bellicós de l'Espartero.

D'ençà que els estudiants s'hi reuneixen, el cafè ha sofert una gran transformació. Del carrer estant se senten els crits i la vibració de les rialles sonores. Els més irreflexius a mitja nit se'n van a recorrer els cafès i cabarets més infectes. L'endemá com que el pes feixuc de la son no els deixa descloure els ulls, es lleven tard i com és natural no assisteixen a classe.

No deixen, però, d'anar al cafè on sempre hi ha amics alegres per a passar l'estona. Quan arriba el mes de Desembre són els primers de promoure avalots per tal que siguin avençades les vacances. Els que no estudien mai són els que volen que se suspenguin les classes. Un dia passava per davant del cafè un jove estudiant poc amic de festes i de platxeris. De dintre estant varen veure'l passar i En Ricard, el més esbogerrat de la colla, cridà a la porta a cridar-lo. Enric, li digué, els teus companys volen parlar-te.

—No puc complaure'ls, respongué l'Enric amb un to una mica aspre.

—No tinguis por que ja et restarà temps per a fer-te malbé els ulls estudiant. L'agafà del braç i el feu entrar d'una revolada. Els estudiants en veure'l entrar tan esverat, esclafiren a riure. Que t'has espantat, Enric? li preguntà En Ricard amb un tó burleta. No veus que tots som amics?

Deixem-lo estar, digué un dels estudiants. A ell li plau més el perfum ensopidor de l'incens que el fum aromàtic del cafè.

L'Enric amb una gran energia respongué: Es per això que m'heu cridat. Es aquesta l'amistat que m'oferiu?

L'amo de l'establiment, en presenciar aquella escena, s'espantà. Ja veia per terra, fets a miques, els plats i les tasses. Déu meu! — pensava, — quina trencadissa!

En Ricard colpejant l'espatlla de l'Enric, va dir-li en un to paternal:

—Em sap greu que un jove com tú no vulgui formar part del nostre cenacle. Ets intelligent, però t'has pres massa seriosament els estudis. Cal una mica d'expansió, car la vida és molt trista si un hom no sap divertir-se. Jo no penso així—exclamà l'Enric.— Si vosaltres perdeu el temps, deixeu que jo l'aprofiti. Certament que un jove pot divertir-se honestament, car la virtut no es incompatible amb l'alegria, peró no de la manera baixa que vosaltres ho feu. Us esteu fent mal bé i no ho veieu. Com voleu tenir la intelligència viva i l'esperit àgil, si esteu materialitzats?

En Ricard esclafi a riure i amb un gran cinisme li va dir: No saps què cosa és la vida. El teu cor no sap estimar.

—Jo l'estimo més que tú la vida — respongué l'Enric amb una gran vivacitat.— Sou vosaltres els que no sabeu estimar.

Els estudiants es posaren a fer una gran cridòria i es llevaven els barrets saludant cómicament l'Enric. L'amo de l'establiment, amb el rostre pàllid, es dirigí vers els estudiants cridaires i els va dir amb veu tremolosa:

—Amics meus, deixeu estar en pau aquest jove i divertiu-vos tan com pogueu.

Acompanyà fins a la porta l'Enric i li digué amb una gran suavitat perque no s'enugés:

—No en faci cas, son joves...

—Però, què heu fet? — exclamà En Ricard..—Ens hauriem divertit una estona amb aquest xicot angèlic.

—A vosaltres no us convenen aquestes companyies—respongué l'home vellet.—En un niu de rossinyols no hi pot conviure una òliba. Anà a seure darrera del mostrador, satisfet de la seva victòria, i donà un esguard enternidor a la vaixella, que creia veure trossejada. Passaren uns dies i un matí, en sortir l'Enric de la Universitat, s'escaigué a passar En Ricard.

—Escolta — va dir-li l'Enric, — vols venir amb mi demà, aprofitant els dies de festa? En Ricard accedí.

L'endemà es trobaren a l'hora convingu-

da. L'Enric el portà a una muntanya molt alta. En arribar a mig camí trobaren un prat molt verd, encatifat d'herba fina y flonja. Vora els pollancres cantava una font i la terra era humida. S'aturaren un poc per admirar el paisatge. Les muntanyes es retallaven sota la blavor puríssima del cel. Entre mig de dos tossals s'hi veia una gran planura, damunt de la qual anguilejaven les carreteres polsoses. Els camps, amarats de llum, tenien totes les matisacions del verd. Els camins eren plens de pau i de misteri. En la gran quietud ressonava la veu del pastor que atalaiava les vaques.

En Ricard digué:

—Seguim el camí. Aquestes coses m'avorreixen. Per veure pedres, ocells i arbres, no calia que m'haguessis fet caminar tant.

Emprengueren novament l'ascensió. En arribar al cim, el sol començava d'amagar-se darrera les muntanyes de la llunyania. Totes les coses tenien una color pàllida, groguenca. Damunt de la verdor dels pins s'hi veien clapes daurades, com si del cel hagués caigut un polcim d'or. El sol anava estibant-se lentament i els nuvols esdevenien sangonents. Quan s'hagué estimbat el cel flamejava. En l'horitzó es barrejaven harmònicament el carmí, el groc, el morat i les muntanyes esdevenien blaves. Era una meravellosa simfonia de color. Els nuvols es destriaven i deixaren veure una petita llenca de cel blau. La llum anà minvant a poc a poc i les muntanyes i els camps s'adormien sota el parpalleig de les primeres estrelles. Regnava un silenci corprenedor. En la pau dels camins els camperols hi feien vibrar una cançó.

—Quin ensopiment—exclamà En Ricard. —Fugim d'aquests llocs tan solitaris.

—No et plau aquesta posta de sol? —digué l'Enric amb una gran emoció.

—No em diu res. Aquests espectacles em son indiferents.

Arribaren després de molt caminar a un poble petit. L'Enric demanà hospitalitat a un amic seu, ric propietari d'aquell poble, i els va rebre amb els braços oberts. Havent sopat, mostrà als seus hostes la seva interessant col·lecció de pintures i objectes d'art antic. En Ricard contemplava les obres amb una gran indiferència. Es parlà de literatura i En Ricard badallava d'avorriment. La filla de la casa, una senyoreta gentil i espiritual, posà les mans damunt la blancor del teclat d'un piano, i interpretà bellament unes pàgines immortals d'autors clàssics. Bach i Beethoven feien vibrar les ànimes dels oients. La lluna, voltada d'estrelles, solcava els mars de l'infinit i els camins eren argentats i les aigues del riu, tremolant d'emoció, reflectien la seva llum pàllida. En Ricard s'avorria i feia esforços per no dormir-se.

L'endemà obriren la finestra de la seva cambra i la terra es mostrà bella davant de sos ulls.

S'acomiadaren de l'amic hospitalari, i aquest els abraçà amb una gran efusió.

Feia poca estona que caminaven, quan veieren brillar el mar. El sol jugava damunt de les seves aigues, que tenien reflexes metàllics. Les barques oloroses estaven arrenglerades a la platja, esperant que la vela sigui inflada i el vent les empenyi mar enllà. L'arena era groga de sol i les penyes, damunt de les quals reboten les onades i es desfan en cascades d'escuma, eren xopes de llum. El mar pantejava suament i brillava tant que enlluernava.

—Oh! quin encís més gran que té el mar—digué l'Enric. —No t'agradaria que una barca d'aquestes tan polides et portés mar endins en aquesta hora que la llum és viva i el cel té una blavor puríssima?

—La terra és més ferma que el mar—exclamà En Ricard. —Aquest espectacle a mi no em diu res.

Retornaren a la ciutat a encesa de llums. En passar per davant d'un cafè-concert, En Ricard s'aturà. Del carrer estant se sentien aplaudiments i crits.

L'Enric comprengué que el seu amic volia entrar-hi i li va dir:

—Tú ets aquell que un dia va dir-me que jo no estimava la vida? T'he portat al cim d'una muntanya; has vist una posta de sol meravellosa; t'he mostrat obres d'art; has sentit bona música i has vist blavejar el mar sota del sol brillador, i t'has avorrit. Què és per tú la vida? Si no estimes aquestes coses, què és el que estimes? Es tal volta la vida aquests cataus infectes, en els quals els joves hi perden la dignitat? Ves a enfonsar-te en el llot, ja que fuges de la llum; però no diguis que estimes la vida. La vida l'estimo jo, que admiro l'obra meravellosa que ha sortit de les mans de Déu.

L'Enric se'n anà a estudiar, a enriquir la seva intel·ligència, a fer-se home, i En Ricard penetrà al cabaret a unir-se amb els seus companys, que també creuen estimar la vida.

J. CIVERA i SORMANI

Esguardant el món

ANGLATERRA

Obrers emigrants

Segons les darreres estadístiques han desembarcat a Anglaterra 294.569 estrangers i han emigrat 305,866.

No tots els estrangers han pogut romandre a Anglaterra, car tots els obrers, exceptuant els francesos i els belgues, venen obligats en desembarcar en territori anglès, a exhibir un document signat per un agent consular britànic. Per aquest motiu han hagut de retornar a llurs terres 1,712 estrangers.

(*Home Office*)

INDIA

La llei d'emigració

Amb la llei darrerament aprovada resta definitivament reglamentada l'emigració.

En alguns pobles estrangers seran nomenats delegats per tal d'auxiliar els obrers emigrats en cas de necessitat.

Les agències que recluten obrers vindran obligades a trametre una nota a les autoritats, indicant el nom dels emigrats, el país on van destinats, les condicions del contracte i les garanties ofertes.

No podran emigrar obrers menors de 18 anys ni les dones que no vagin acompanyades d'algun membre de llur família.

És també prohibida l'emigració d'un nombre excessiu d'obrers cèlibes.

Tots els emigrants seran interrogats per un representant del govern, el qual té el dret de saber per quina causa emigren i si coneixen el país on van a treballar. Els agents de reclutament no assistiran a l'interrogatori.

Les cases destinades als emigrants seran inspeccionades. Abans d'emigrar seran reconeguts per un metge.

(*Indian Emigration*)

POLONIA

La llei de vacances

L'Associació de músics de Polònia protesta enèrgicament per no haver-se aplicat als músics d'orquestres de restaurants, cinemes i establiments anàlegs, la llei del 16 sobre les vacances d'empleats i obrers.

Els músics diuen que és difícil de dir si han d'ésser considerats com treballadors manuals o intelectuals. Aquest estat de coses dóna lloc a nombrosos conflictes entre els propietaris dels establiments esmentats i els músics.

L'Associació de músics, allega que la durada del treball dels seus associats és superior al de totes les categories de treballadors i que treballen els diumenges i dies de festa.

El ministre del Treball resoldrà el plet.

(*Bobotnik*)

DINAMARCA

La llei sobre pensions de vellesa

Ha estat derogada la llei de 13 de maig de 1908.

Segons la nova llei en arribar als 65 anys tots els ciutadans tindran dret a percebre una pensió. En cas de necessitat podran ésser socorregunts als 60 anys.

La pensió anual serà de 1,008 corones pels esposos que hagin complert 65 anys i 552 corones per una sola persona.

(*Dagens Nyheder*)

ANGLATERRA

L'encariment de la vida

La majoria de les estadístiques publicades es refereixen a la vida obrera, i en canvi pocs treballs s'han fet per a saber l'augment de la vida de la classe mitja.

Les institucions de funcionaris d'Anglaterra, han fet una enquesta que permeti conèixer el cost actual de les famílies de la classe mitja per tal de poder establir una comparança amb el cost de la vida abans de la guerra.

Han respost més de mil funcionaris.

Segons les dades recollides el cost de la vida és gairebé el doble del que regia abans de la guerra.

Els obrers en canvi en molts articles que consumen han obtingut rebaixes considerables.

Aquesta estadística servirà sens dubte per a demostrar que la classe mitja és avui la que sofreix més les conseqüències de la guerra.

(*Communication de la Society of Civil Servants*)

ALEMANYA

Un cinematògraf popular

Les organitzacions sindicals han fundat a Berlin un cinematògraf popular. El 80 per cent dels beneficis que les companyies obtenen amb l'explotació del cine, provenen dels auditoris populars.

Els melodrames immorals, sensacionals i sentimentals, ha estat la causa de fundar un cine en el qual es projectin pellícules que siguin veritablement instructives.

Aviat s'obriran altres sales de cines en les principals ciutats d'Alemanya.

(*Der Töpfer*)

D'ací i d'allà

—El nou Garibaldi italià de la classe civil i... poètica, Gabriel D'Annunzio, s'armà d'un grup de socialistes i es va fer elegir quefe. No té cap gràcia això.

La gràcia està en que pocs dies després es declarava cristià, piadós en un convent de Benedictines que visità, contrist i arrepentit.

Déu el faci bo!

* * *

—En Sànchez Guerra vol la pau al Marroc i en Burguete vol anar a Alhucemes per tal de reivindicar un honor que ningú sap que s'hagi perdut allí...

Més valdria que es moralitzés tot allò del Marroc i s'acabés d'una vegada l'inútil vessament de sang i la disbauxa de milions que ens desangren i arruïnen.

* * *

—A Portugal es va nomenar una Comissió parlamentària per tal de reorganitzar els serveis públics. El primer que se li va ocórrer a la Comissió va ésser suprimir quatre Ministeris.

A França el govern ha suprimit 20.000 càrrecs.

A França el govern ha suprimit 20.000 càrarbre de l'empleomania.

A Espanya ho entenen al revés. Cada dia s'inventen càrrecs nous per a colocar amics, i es parla de crear alguns nous Ministeris.

* * *

—El Govern confessa que ha fet pressió a favor del marquès de Casa-Pizarro i contra el candidat dels Sindicats catòlics, senyor Azara, a la representació agrícola en el Consell del Banc d'Espanya.

Està bé! Es a dir, està malament. Però la sinceritat abans que tot.

D'això en diuen fer alta política i fer sociologia pràctica la gent que ens governa.

I després encara demana que la respectem i la deixem fer. Els que demanen respecte han de saber governar.

* * *

Ara diuen que es qüestió de dies l'alliberament dels soldats presoners. Ja fa vora un any que diuen el mateix i els pobres soldats segueixen enyorant la llibertat.

El problema del marroc es va agreujant i no obstant els polítics professionals segueixen discutint si han de continuar governant els conservadors o bé si han de pujar els lliberals.

El cas es afavorir els amics i anar tirant.

* * *

Diumenge darrer s'inaugurà oficialment el nou casal de l'Institut de Cultura i Biblioteca popular de la Dona.

A les deu del matí, amb una nombrosa concurrència es celebrà una solemnitat religiosa. El R. P. Antoni M. Marcet, abat del monestir del Montserrat, va beneir l'altar i la preciosa imatge de la Verge Moreneta, patrona de l'Institut i obra de l'eminent escultor En Josep Llimona.

A la tarda la sala d'actes s'ompli de gom a gom. L'Orfeó Català hi desgranà un bell enfilall de cançons catalanes, sota la direcció del gran mestre Millet.

Parlaren els representants dels organismes populars i la senyora Sensat llegí, segons diuen, un notable treball. Diem, segons diuen perquè nosaltres no varem poder copsar ni una sola paraula. La gent que no podia penetrar a la sala parlava en veu tan alta que no se sentia la veu dels oradors.

Decididament són molt necessàries les institucions de cultura.

* * *

Seguim sense saber que són els que varen assaltar el tren. La policia, per ara, no troba el rastre dels malfactors.

Alguns diaris han dit que aquests fets es deuen a la suggestió que exerceix damunt del poble la pellícula d'aventures.

Es cert que el poble pot apendre facilment de fer malifetes, però també és cert que sempre els malfactors són detinguts i castigats.

Si els que tenen la imaginació exaltada van al cine a apendre de robar, perquè no hi va també la policia a apendre d'agafar els lladres?

* * *

—A Roma s'hi ha celebrat un Congrés de sord-muts.

Diuen que hi va haver tabola.

I nosaltres que crèiem que solament un Congrés així podia ésser callat i pacífic!

Noticiari

ESPANYA

—Creiem oportú recordar la Reial Ordre del Ministeri del Treball, sobre el contracte d'aprenentatge, assumpte que va gestionar la Comissió de l'Ajuntament de Barcelona temps enrera.

"La llei de 18 de juny de 1911, digué el Ministre, vingué a regular l'important punt del contracte d'aprenentatge en el sentit de protecció a favor dels qui han de rebre l'ensenyament pràctic mitjançant el dit contracte. Una de les manifestacions més ostensibles de l'esperit tutelar alludit, està en l'article 15 de la dita llei, preceptiu de les obligacions dels patrons de facilitar en l'aprenent la instrucció general i professional, així com el compliment dels deures religiosos. Interessa, per tant, estimular la vida i l'eficàcia de llei de tant elevats propòsits, amb més motiu havent assenyalat a aquest Ministeri diversos particulars i entitats, i últimament l'Ajuntament de Barcelona, quant freqüents són les infraccions contra el dit article 15."

La R. O. disposa que es recordi l'exacte compliment d'aquesta, molt especialment del que preceptua en l'esmentat article 15.

Es llàstima que es tinguin de recordar i recomanar coses tan bones i tan naturals!

—Diuen de Granada que dos nois de deu anys d'edat, pertanyents a famílies distingides, cedint sens dubte a influències del cinematògraf, feren en una màquina copiadora nombroses circulars que dirigiren a diverses persones de Granada, citant-les a una reunió secreta per a conspirar contra la monarquia.

La dita reunió havia de tenir lloc en una casa del camí del Parc, fora de la població, a una hora avançada de la nit.

La policia tingué notícies de l'esmentada reunió per un anònim, i creient que es tractava d'una cosa seriosa es posà en moviment, però en veure que arribada l'hora no hi acudia ningú, sospità que es tractava d'una broma alarmant, realitzant recerques, les quals donaren per resultat el descobriment dels dos nois.

Brindem la notícia als pares babaus per als quals el cine és una cosa inofensiva.

—L'Institut de de Reformes Socials prepara, i té molt avençat, el Reglament per a l'execució de la Llei de Cases Barates. Es llarg i minuciós i, segons bones referències, bastant encertat.

—S'ha inaugurat el ferrocarril Ripoll-Puigcerdà.

—La Memòria de la Caixa Postal d'Estalvis corresponent a l'any últim declara que el nombre d'imponents a fi d'any era 422,715, amb un capital de 106 milions.

La Memòria conté moltes dades interessants. Segons demostra, el capital empleat avui dia en estalvis, a tot Espanya, puja a *mil tres cents vint milions de pessetes*. El nombre d'imposants és de 1.700,000.

A molts sorpendran aquestes xifres, que diuen molt en favor del poble, ja que és aquest qui ompla els rengles d'imponents a les Caixes d'Estalvis.

La "Gaceta" publica un Decret del Ministeri del Treball disposant que per l'esmentat departament, o per les autoritats "provincials" o delegats regionals que de l'esmentat ministeri depenen, podrà acordar-se, d'ofici o a instància de part, l'establiment de Comitès paritaris, per a resoldre, circumstancialment o permanent, els conflictes entre el capital i el treball de determinades indústries o rams de la producció.

El Decret assenyala les regles a les quals s'ha d'ajustar l'elecció en els organismes paritaris de caràcter permanent.

L'elecció dels representants patronals i obrers en els Comitès paritaris de caràcter circumstancial, es farà per les autoritats que intervinguin en el seu nomenament, d'acord amb les representacions autoritzades de patrons i obrers als quals afecti el conflicte plantejat.

Els acords del Comitès paritaris seran executius, llevat les regles que es determinin en la disposició que els estableixi, per acord de la majoria absoluta dels vocals que els constitueixin.

ESTRANGER

—El Consell provincial d'Hainault (Bèlgica), acordà fa poc temps, carregar un 20 per 100 sobre totes les contribucions que paguin els contribuients solters. Que es casin!

—Els catòlics dels Estats Units esmercen en ensenyança la fabulosa quantitat de *mil milions de dolars* anyalment.. Així s'explica, humanament, la creixença prodigiosa de nostra santa religió als Estats Units.

—La Confederació General del Treball d'Itàlia, ha romput les relacions amb els socialistes, però manté la unió sindical.

—El Congrés obrer portuguès, de Corilha, s'ha declarat contra la Internacional de Moscou. Encara tenen sentit comú els obrers lussitans.

—La crisi obrera de Xecoeslovàquia és de les que formen època. Les fàbriques es tanquen arreu. Hi ha més de cent mil obrers sense feina. El govern no sap on donar-la i els comunistes amenacen amb violències i cop d'Estat.

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

**EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO**

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Aveli Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: **10 Pessetes**

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatje de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canarias i de la Peninsula indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allojament molt cómode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

304(05)(46.71) Cat.

Acadèmia Cots

FUNDADA EN 1879

Carrer dels Arcs, n.º 7, pral. (Travessia de Plaça Sta. Ana a Plaça Nova)

CENTRE D'ENSENYAMENT ESSENCIALMENT PRÁCTIC, DE COMERÇ

Reforma de lletra.—Ortografia.—Correspondència comercial.—Documentació.—Pràctiques d'escriptori.—*Mecanografia.*—Càlcul mercantil i Teneduria de Llibres per partida doble, aplicats a tota classe d'empreses incluídes la *Banca* i la *Borsa.*—El Títol de Tenedor de Llibres, previs exàmens per perits i professors mercantils.—*Classes especials per a senyoretes.*—Practical of Schoel Languages (Llengües vives) per professors estrangers i per mètodes moderns purament pràctics.—Taquigrafia.—Geografia comercial.—Llenguàfons.

FRANQUEO CONCERTADO

Ateneu A. G.—Enric Granados, 30; Barcelona